

Кајоко Јамасаки

ПЕСМЕ О ВОДИ

ПЕСМА ЗАПИСАНА НА ВОДИ

Језеро је хладно:
не прашта води.

Отпратили смо путујуће глумце,
на зимском пристаништу.

Жена са змијом,
гутач ватре,

акробата на ваздушној љуљашци
и девојка на лопти.

Сећаш ли се
музике клонова?

Чамац се више не види.
Гњурац се дубоко загњури:

на води се јавише
знакови.

САН: КАМИЧАК, ПТИЦА И ДЕТЕ

Са дна воде
спасио си ме.

На мене си дахнуо
да би ме у птицу претворио:

у твојим недрима
она сања.

Посматрам је, без сна,
иза храста:

(на зимском стаклу)
осетила сам твој поглед.

Човек је (као дете)
на језеру хитнуо камичак:

тама почиње да трепери.
Бескрајно, небески.

ТИХА ЈЕ ВОДА

Оданде се скоро
не чује
музика из циркуса.

Шатор се претвори
у зелени метеор,
и ишчили.

Боли нестају:
твој чамац креће
звезданом реком.

(Остављам бројаницу
на води
што небо љуљушка.)

ОДСЈАЈ Б

Август: трешња зашуми
зелено.

Твоје су руке склопиле
моју леву

да додирну причу
записану на длану.

(Продавац цвећа спрема се кући:
цврци не прекидају пој.)

По вечерњем небу одјекује сирена:
чула сам глас дечака непознатог.

Брегови се часно повлаче,
а Ти постајеш богиња воде.

(На месец
враћа се чамац...)

У ОШТРУ ЗИМУ ОТПЛОВИО ЈЕ РАТНИ БРОД

Кад сам се вратио,
завичај је био затворен
у стакленој кутији.

Моје речи
до њега допиру
са закашњењем.

Ни трешњине пупољке
не могу да дотакнем прстима:
море је далеко.

Да азурној тами
отворим кутију,
опет путујем.

Дозивам беле птице.
И од завичаја се
поново растајем.

(Нигде чамца:
само мук водене површине
и ноћ покривена леденом маглом.)

БЕЗГРЕШНО ЛЕТЕЊЕ

Небо напушта
овај свет:

време више
не тече.

(Затворених очију,
задржавамо дах.)

Не примећују ни
повратак ласта.

Престаје киша:
замириса месец.

У даљини трепери
плава тама

(да се од земље
отиснемо).